

Tekst ma na celu analizę różnorodnych postaw wobec izraelskiego dyskursu zagładowego, prezentowanych przez izraelskich pisarzy i artystów określanych jako Mizrachim. Jak twierdzą, choć nie są oni związani z Shoah biograficznie, stanowią część pozagładowych generacji. Idea spoglądania na izraelskie konfrontacje z pamięcią o Zagładzie, choć już od dawna zakorzeniona w naturze tego doświadczenia, w tym konkretnym przypadku wskazuje dodatkowo na skalę wpływu, który temat Shoah wywiera na całe społeczeństwo. Stąd analizowane przeze mnie postawy są nierzadko skrajne: od akceptacji i prób zaadaptowania pamięci o Zagładzie jako części własnej tożsamości po krytykę statusu przynależnego tej pamięci w Izraelu jako wykluczającego i opresyjnego wobec tych, którzy nie mogą się z nią identyfikować. Niektórzy twórcy próbują także na nowo negocjować granice publicznego dyskursu i włączyć do niego również własną perspektywę.